



Ajatuksia Euroopan reunalta

Marraskuun vuosikokouksessa SAY:n johtokunta vaihtui, erovuoroisten tilalle valittiin Timo Kaakinen Rovaniemeltä, Sari Karlsson Tampereelta ja Hannaleena Karjalainen Kuopiosta. Rahastonhoitajan vaativan tehtävän otti vastaan Maxim Mazanikov Helsingistä. Oululainen Mattias Ebeling jatkaa sihteerinä edustaen myös erikoistuvia lääkäreitä ja professorikunnan edustaja Klaus Olkkola on uusi varapuheenjohtaja entisen siirryttyä yhdistyksen puheenjohtajaksi. Kiitän lämpimästi vanhaa johtokuntaa ja olen iloinen siitä, että saimme innokkaita ja asiantuntevia jäseniä uuteen. Kuten Minna Niskanen edellisen Finnanestin kolumnissaan totesi, työ on vapaaehtoista, aikaa vievää mutta myös antavaa.

Uuden johtokunnan on hyvä jatkaa Minnan ja edeltävien puheenjohtajien pohjustamalla tiellä, yhdistyksemme on ottanut kantaa erikoisalaamme koskeviin kysymyksiin ja on voinut osaltaan vaikuttaa anestesiologioiden asemaan terveydenhuollon muuttuvassa maailmassa. Uskon, että tulevina vuosina emme jää reaktiivisiksi vaan pyrimme aktiivisesti ja monipuolisesti kehittämään alaamme hyvässä yhteishengessä niin muiden erikoisalayhdistysten ja kansainvälisten anestesiologiyhdistysten kanssa kuin myös olemalla kukin mukana paikallisten organisaatioiden muutoksissa kriittisinä mutta myös rakentavina toimijoina.

SAY ei ole kuitenkaan edunvalvontayhdistys, vaan merkittävä vaikuttaja niin erikoistumis- kuin täydennyskoulutuksenkin suunnittelijana, tukijana ja tuottajana. Yhdistyksen jaokset tuottavat Operatiivisille päiville ohjelmaa ja lisäksi järjestävät vuosittain laadukkaita koulutustilaisuuksia niin omille jäsenilleen kuin laajemmillekin kohderyhmille erikoisalasta riippumatta. Vaikka yhdistys tukeekin jaosten toimintaa taloudellisesti – vähän, mutta kuitenkin – suurin työ, niin

ideointi, suunnittelu kuin toteutuskin, tehdään vapaaehtoisesti ilman rahallista korvausta. Mielestäni tällainen into ja innostus ovat vahva merkki erikoisalamme yhtenäisyydestä ja se myös pitää anestesiologian ja tehohoidon ellei suorastaan vetovoimaisena niin ainakin kiinnostavana.

Erikoisaloille hakeutuminen näyttää vaihtelevan, mutta tällä hetkellä omalla alallamme erikoistuvien määrä on riittävä turvaamaan lähitulevaisuudessa anestesia- ja tehohoidon tarpeen kokonaisuudessaan, vaikka ei välttämättä alueellisesti. Erikoistumiskoulutuksen laatuun panostetaan entistä enemmän kaikissa Suomen yliopistosairaaloissa, keskussairaaloissa ja aluesairaaloissa. Viime vuonna SATEL ja professorit toivat uudelleen esille koulutuksen arvioinnin tarpeen. Esitysten perusteella SAY on päättänyt tukea erikoistumiskoulutuksen auditointia taloudellisesti, jotta toiminta saadaan hyvään vauhtiin. Ilmaista lounasta ei kuitenkaan ole: toistaiseksi SAY ei jaa apurahoja niille, jotka läpäisevät tentin ensiyrittämällä vaan siihen varattu määräraha on suunnattu auditointiin. Luotan kuitenkin anestesia- ja tehohoidon ammattiyhteyden, enkä usko että pienen rahallisen kannustimen puuttuminen heikentäisi motivaatiota lukea alan kirjallisuutta ja harjoitella kliinisiä taitoja. Koulutustilaisuuksiin osallistuminen on tietenkin myös toivottavaa, ei pelkästään oppimisen ja välttämättömien opintopisteiden saamiseksi vaan myös verkostoitumiseksi. Asiantuntemus syntyy yhteistyöllä ja ajatuksia vaihtamalla.

Tätä kirjoittaessani katselen keittiöni ikkunasta Tejo-joen rauhallista virtaamista Atlanttiiin ja sisäpihan naruille ripustettuja lakanoita, jotka odottavat vihmovassa sateessa lämmintä aurin-gonpaistetta. Kansainvälistyneessä maailmassa en usko johtokunnan jäsenten kotipaikan olevan esteenä sille, etteikö SAY voisi toimia alueellisesti tasapuolisena erikoisalayhdistyksenä. ■